

Ακης Γαβριηλίδης haralambos.gavriilidis@chello.be

Πολύ ενδιαφέροντα
Προεκτείνω

Οι χαρακτηρισμοί πληγώνουν.
Αλλά επίσης, χρησιμοποιούνται για τη διαχείριση τραυμάτων. Ιδίως οι αυτοχαρακτηρισμοί

Εν προκειμένω: οι αριστεροί.
«Δεν είναι χρήσιμο να το λένε».
Συμφωνώ. Όμως το λένε. Διακηρύσσουν και διεκδικούν πεισματικά την ιδιότητα του αριστερού –και μάλιστα του «γνήσιου» αριστερού, εκείνου που είναι «πιο αριστερός από άλλους».

Γιατί;

Μαγική λειτουργία του ονόματος

Εγγύηση για τη σταθερότητα, τη διαφάνεια και στο μονοσημαντότητα των σημαινόντων (και των ταυτοτήτων)

Θεωρία της αντιστοίχισης ονόματος-πράγματος

Αυτό έχει ένα διαστροφικό αποτέλεσμα.

Αρχικά: αριστερός – επιθυμία μετασχηματισμού

Τώρα: όλο και περισσότερο *διατήρηση πιστότητας* σε αρχές (τις οποίες υπονοείται ότι εγκατέλειψαν άλλοι – προς τους οποίους εκφράζεται επιθετικότητα/μνησικακία

Περηφάνεια της «μη προδοσίας των αρχών» -αίσθηση ηθικής ανωτερότητας

Άρα: Λεξιλόγιο της τιμής

Ναρκισσισμός

Κοινότητα- σόι

Κάλλαχαν

Τσακνής: «γυρίζω τις πλάτες μου στο μέλλον»

«ας έχω τις συνέπειες του νόμου» -στην ουσία όμως εννοεί την αντίθετη ευχή: «ας εξαιρεθώ». Ας θεωρηθώ *κάτι άλλο*

«Πρέπει να μείνουμε σταθεροί στην επιθυμία μετασχηματισμού» – οξύμωρο
Ακόμα περισσότερο οξύμωρο να μείνουμε σταθεροί στα συγκεκριμένα περιεχόμενα στα οποία επενδύθηκε κάποτε αυτή η επιθυμία (εθνικό κοινωνικό κράτος)
Γκάλοπ: 70% των ψηφοφόρων της αριστεράς επιθυμούν σταθερότητα (ΣΤΟΙΧΕΙΑ)

Η επιμονή στην επίκληση του ονόματος συνιστά άρνηση της διολίσθησης, επιμονή στην αυταπάτη της διαφάνειας και της ταύτισης ονόματος – πράγματος (/υποκειμένου)

Ωστόσο, «Η ουσία της ανθρώπινης επικοινωνίας είναι η παρεξήγηση»

πιο ήπια, η διολίσθηση των νοημάτων και όχι η παγίωσή τους

Μετ-ωνυμική αιτιότητα

Ένα τέλειο παράδειγμα:

«... οι άνθρωποι παλεύουν και χάνουν τη μάχη, και το πράγμα για το οποίο πάλεψαν έρχεται παρά την ήττα τους, και όταν έρχεται προκύπτει ότι δεν ήταν αυτό που εννοούσαν, και άλλοι άνθρωποι πρέπει να παλέψουν για αυτό που εννοούσαν με ένα άλλο όνομα»

Συνδέει το όνομα με το θέμα της **απώλειας**

Αριστερή μελαγχολία

Διατήρηση-ενσωμάτωση του απωλεσθέντος αντικειμένου, χάρη στην οποία το υποκείμενο αρνείται και αγνοεί ευκαιρίες επένδυσης σε νέα αντικείμενα στο παρόν

Ουέντι

- Τι σημαίνει «Ο Μαρξ σήμερα»;

Και γενικότερα, τι συνεπάγεται για το περιοδικό μας η παρατήρηση του Μπ.;

«προβλήματα της πάλης των τάξεων» (ποια;)

Εμμονή στη διαφύλαξη μιας φυσιογνωμίας

Καταρχήν εύλογο και θεμιτό, αλλά από κει και πέρα υπόκειται στην κρίση της παραγωγικότητάς του

Γίνεται λιγότερο εύλογο από τη στιγμή που δημιουργηθεί ο κίνδυνος αυτή η εμμονή να αποδυναμώσει αυτή ακριβώς την υποκειμενικότητα, ή τουλάχιστο να της στερήσει ευκαιρίες αύξησης, νέων θετικών συναντήσεων

(ρεκαλκάτι)

Αυτοσκοπός η αναπαραγωγή της υποκειμενικότητας

Ανορεκτικό

Ας σκεφτούμε το ΚΚΕ: περιχαράκωση και απόδοση μιας αισχρής απόλαυσης/κλοπής της δικής μας απόλαυσης στον μεγάλο Άλλο

(μόνο το ΚΚΕ;)

«διαχωριστικές γραμμές»

Να το ξαναδούμε

Θετικό αντι παράδειγμα:

«Είμαστε όλοι Αρμένιοι»

(το λέγαν κάποιοι που όλοι ήξεραν ότι δεν είναι Αρμένιοι, αλλά το επέλεξαν προσωρινά και επιτελεστικά)

επιφέρει το ίδιο μια διολίσθηση